

Пастирче.

(Разказва едно конарче).

Вънъ бѣше студено. Още пролѣтѣта не бѣ дошла. Съ моя по-голѣмъ братъ ние си лежахме на одъра. Още слънце не бѣ изгрѣло. Татко влѣзе и каза на мама:

— Жена, ти знаешъ нашата сиромашия. Едва се прѣхранваме. Голѣмия ще дамъ на занаятъ, а малкия ще цѣня *пастирче* у нашия съсѣдъ. Ще го храни. Па и парици ще даватъ. Друго не бива. Имаме и по-дребни дѣца. Облѣкло и храна искатъ.

Братъ ми ме смушка подъ чергата и ми прошепна: „Чувашъ ли? За насъ говорятъ. Пастирче ще станешъ. Конетѣ ще пасешъ...“

— Нѣма друго спасение, отговори майка ми. Тя хвърли погледъ къмъ мене и като забѣлѣза, че съмъ буденъ, благо проговори: „Спи, спи, миличъкъ! Богъ да ти е на помощъ...“

Азъ заклопихъ очи. Дълго врѣме послѣ слушахъ, какъ майка ми шепнеше топли молитви прѣдъ иконата.

Още сжщия день ме заведоха на *чифлика*. Той бѣ далечъ отъ селото. Тамъ бѣ добитѣкътъ. Какви зли кучета имало тукъ! Тѣ скоро ме опознаха...

Ами конетѣ? Азъ много обичамъ коне. Единъ едъръ, красивъ жребецъ много ми допадна на сърце. Той често идваше при мене. Отъ ржцѣтъ ми взимаше хлѣбъ или зобъ. *Вранчо* му викахме.